

Paa Grund af derom fremsat Ønske skal jeg derefter gaa til den under Dagsordenens Punkt 3 opførte Sag, nemlig:

Første Behandling af Forslag til Lov om kommunal Lægehjælp.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2743).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Brorsen: Forslag til Lov om kommunal Lægehjælp, som altsaa er til første Behandling her i Dag, er en Genganger fra i Fjor, idet der af den daværende Justitsminister, Bülow, i Fjor her i Tinget blev fremsat et Lovforslag, som var ligelydende med dette Lovforslag. Det i Fjor fremsatte Lovforslag blev meget venligt modtaget fra de forskellige Ordføreres Side. Jeg havde den Ære at være Ordfører for mit Parti og kunde tiltræde Principperne i Lovforslaget, men jeg fremhævede dog meget stærkt, hvad der ogsaa blev tiltraadt af de Ordførere, som havde Ordet efter mig, at samtidig med, at vi fik Lovforslaget om kommunal Lægehjælp gennemført, maatte vi have et Lovforslag om hele Embedslægevæsenets Omordning.

Den foreliggende Sag er sammen med Spørgsmaalet om Embedslægevæsenets Omordning blevet meget udførligt behandlet i Medicinalkommissionen, og de ærede Medlemmer, som har gjort sig den Ulejlighed lidt nærmere at studere den ret omfangsrige Betænkning, som Medicinalkommissionen har afgivet om Embedslægevæsenet og om den kommunale Lægehjælp, vil have lagt Mærke til, at man har indsamlet et meget stort Materiale for at belyse de mange Forhold, som staa i Forbindelse hermed. Men vi er af den Anskuelse, at de to Lovforslag nødvendigvis maa følges ad, idet Embedslægerne efter Lovforslaget om en Omordning af Embedslægevæsenet bliver fritaget for en Del af det Arbejde, de hidtil har haft, samtidig med, at de faar noget nyt og ret omfangsrigt i Stedet. Derfor var det en Nødvendighed, at man gennemførte de to Lovforslag samtidig, og det vil jeg altsaa meget stærkt betone i Aar. Jeg antager heller ikke, at nogen, heller ikke

den højtærede Minister, har noget imod, at Lovforslagene følges ad — det er jo muligt, at de bliver henvist til det samme Udvalg —, saa at det ene Lovforslag bliver ophøjet til Lov samtidig med det andet.

Hovedbestemmelsen og Hovedprincippet i Lovforslaget om kommunal Lægehjælp, der ikke er ret omfattende, findes i § 1, der kort og godt udtaler, at den kommunale Lægehjælp for fattige, altsaa den Lægehjælp, som Kommunalbestyrelserne maa skaffe til Veje for de fattige syge og for de alderdomsunderstøttede i Kommunerne, i Fremtiden skal paahvile Kommunerne som saadanne. Distriktslægen eller Embedslægen, Kredslægen, — hvad man skal kalde ham, faar ikke noget dermed at gøre. Og man kan ret hurtig blive klar over, hvorledes Sagen egentlig vil komme til at stille sig. Hidtil har Distriktslægerne haft den Pligt at besøge denne Fattigpraksis rundt omkring i de forskellige Kommuner, men efter hele den Udvikling, som er foregaaet, og efterhaanden som Embedslægerne har faaet flere og flere Opgaver, har det været dem en ren Umulighed at udføre det Arbejde, de som Embedsmænd har Pligt til at udføre. Det viser sig da ogsaa, at en hel Del Kommuner er gaaet uden om Embedslægerne og har ordnet sig med privat praktiserende Læger, fordi Distriktslægerne dels ikke kunde overkomme Arbejdet og dels boede saa langt fra enkelte Kommuner, at disse Kommuner saa deres Fordel ved at benytte privat praktiserende Læger. Man maa huske paa, at Distriktslægerne for den Praksis, de udfører som Embedsmænd, skal have Dagpenge og Befordringsgodtgørelse, og dette tilsammen har i mange Tilfælde vist sig at blive mere end det Beløb, for hvilket man kunde engagere en privat praktiserende Læge, som boede i den Kommune, hvor man skulde have denne Fattigpraksis besørget. Efter en Statistik, som jeg dog ikke skal komme udførligt ind paa, og som findes Side 14 i Medicinalkommissionens Betænkning, viser det sig, at der er ret faa Landkommuner, som benytter Distriktslægerne alene. Det viser sig, at af de omtrent 1,100 Landkommuner, vi har her i Landet, er der kun 11 pCt., hvor man for de fattiges vedkommende udelukkende benyt-